(Vervolg van pag. 6).

zien dat het heel iets anders is iemand die meters en meters ver weg is met minachting te behandelen, dan wanneer men naast dien persoon in een heel klein — en heel afgezonderd priëel zit.

„Dat zou tegenover mij niet bepaald fair zijn, is 't wel? U weet zeker dat ieder misdadiger, vòòrdat hij veroordeeld wordt, in de gelegenheid gesteld wordt om zich te verdedigen. Wilt u mij niet vertellen wat ik gedaan heb waardoor u zoo'n slechte opinie van mij hebt gekregen?"

„Ik zou er liever niet weer over praten, heusch. Bovendien, ik moet naar binnen; ik denk dat de thee er al zijn zal."

Zij wilde opstaan, maar hij boog zich voorover en legde zijn hand op haar arm. „Geef me als 't u blieft een paar minuten," zei hij hoogst ernstig, „Ik zal heel ongelukkig zijn als u mijn vraag niet beantwoordt."

„Welke vraag?" Maar ze bleef zitten.

„Ik vroeg u wat ik gedaan heb om u zoo'n slechte opinie van mij te geven?"

„Ik dacht dat u dat wist. Vanmiddag, bij voorbeeld . . . ."

„Wat vanmiddag?"

„Wel, u bent van plan met mevrouw Van Asteren te gaan roeien."

„Vindt u daar iets kwaads in?"

„O, dat is 't niet alleen; maar u weet best dat u altijd met haar bent en dat ze een getrouwde vrouw is. Dat vind ik verschrikkelijk!"

„Ik zie dat u 't als vanzelf sprekend vindt dat ik met haar flirt."

„Dat denkt iedereen."

„Denken ze dat?" Er kwam een vreemd lachje op zijn gezicht. „Daarom laten ze ons zeker altijd al leen. En daarom ontwijkt u me alsof ik 'n onmensch ben?"

„Ik wist niet dat ik dat deed."

„Wist u dat niet? Wist u niet, dat, hoewel we al meer dan een week in hetzelfde huis logeeren, dit de eerste maal is dat we alleen samen zijn?"

„Ja, maar — "

„En wist u niet, dat, toen u bij toeval een avond aan 't diner naast mij zat, u uw geheele aandacht op zeer opvallende wijze aan uw anderen buurman wijdde en de enkele opmerkingen die ik waagde tegen u te maken, kortaf beantwoordde?"

„Wel, u hadt mevrouw —"

„En wist u niet dat u, wanneer u in de biljartkamer komt en mij ziet spelen, zonder mankeeren, weer weggaat?"

„O, dat is — "

„Dat is mij behandelen alsof ik een monster ben en 't is heel onaardig en onrechtvaardig van u. Het is zelfs," voegde De Glane er bij, moediger wordende toen hij zag hoe van streek ze was, „ongepast."

Nellie zat ineens overeind.

„Hoe durft u zeggen dat ik ongepast handel." Zelfs een volleerde coquette zou niet zulke vlammende blikken kunnen werpen!

„Ik zeg niet dat u gewoonlijk ongepast handelt."

„Dank u."

„Ik zeg dat uw wreede manier van mij te behandelen ongepast is. Het komt toch zeker niet te pas hen die zich niet wreken kunnen, onaangenaam te behandelen?"

„Het komt mij voor dat ù bezig bent u te wreken?"

„Dat doe ik toch niet. Ik protesteer, beklaag me —" Hij aarzelde en voegde er toen zacht bij: „smeek."

Nellie voelde een vreemde trilling bij dien toon. Hij was in 't geheel niet de soort man dien ze gedacht had dat hij was. Hij was — neen, ze wilde er niet aan denken hoe hij was. Het feit dat hij iederen dag en den geheelen dag met mevrouw Van Asteren was, bleef bestaan.

„Als u zoo goed zou willen zijn weer in de wherry te gaan," zei ze ijskoud, „zal ik doorlezen."

De Glane zuchtte. „Dus moeten we voortgaan in een staat van gewapende neutraliteit?"

„Dat denk ik wel?"

Ze was niet zoo heel zeker wat „gewapende neutraliteit" beteekende.

„Best. U zult, hoop ik, wanneer u verdere teekenen van ontaarding bij mij opmerkt, beseffen dat u daar verantwoordelijk voor bent?"

Dit was een nieuwe wending. Het meisje was er verstomd van.

„Ik zal niets dergelijks beseffen," zei ze snel. „U bent oud genoeg om voor uzelf te zorgen."

„Een man," zei De Glane, „is nooit oud genoeg om voor zichzelf te zorgen. Dat moet een vrouw voor hem doen."

„Wel, er zijn er hier genoeg — en ongetrouwd ook."

„Er is er een hier nu."

„O, ik — ik ga weg. Het is zoo benauwd hier binnen." Dezen keer stond ze werkelijk op, maar haar knieën knikten zóó dat ze waggelde toen ze stond. Onmiddellijk was zijn arm om haar middel.

Een vrouwenfiguur stond in de deur. Mevrouw Van Asteren's eerste opwelling was het meisje uit zijn armen te rukken; haar volgende om naar het huis terug te snellen en zichzelf in haar kamer op te sluiten. Zij deed echter geen van beide, maar trok alleen terug om een van de twee de gelegenheid te geven voorbij te gaan.

„Laat me gaan!" siste Nellie, zich woedend trachtende los te maken. „Ik zal in de wherry zijn," fluisterde De Glane.

„Ik haat u," wierp Nellie terug.

„Ik heb u lief," zei De Glane zacht. Daarop gaf hij haar natuurlijk een zoen. Mevrouw Van Asteren stond met haar rug naar hem toe toen hij uit 't priëel kwam. Het was een welsprekende rug! Ze hoorde hem de boot losbinden. Toen ze eindelijk meende dat hij niets meer hooren kon ging zij het priëel binnen. Nellie, oogenschijnlijk kalm, wachtte haar op.

„Dus heb je je opinie omtrent „den lammeling" veranderd?" begon de oudere vrouw.

„Volkomen," antwoordde het meisje. „Heb je er iets tegen?"

„Wel, eerlijk gezegd," zei mevrouw Van Asteren, „spijt 't me wel.

Ik geloof niet dat hij het soort man is om een geschikt vriend van een jong meisje te zijn, vooral een jong meisje van jouw karakter."

„Van zoo'n lief, schrander soort, wil je zeggen?"

„Juist." Mevrouw Van Asteren hield zich kranig.

„Als je meer ondervinding hadt en wat meer in de wereld geweest was zou ik mij niet bezorgd over je maken.

Zooals 't nu staat zie ik duidelijk dat je niet geschikt bent voor hem."

„Is hij zòò rijk?"

„O, hij is tamelijk gefortuneerd, maar dat bedoel ik niet. Je behoeft niet bang te zijn dat hij je diamanten zal aanbieden.

Hij kent honderd andere wegen naar een meisjeshart."

„Er is maar één weg naar het mijne," zei het meisje zachtjes, „en dien heeft hij gevonden.

Hij vroeg mij voor hem te zorgen." — „Wat!" riep mevrouw Van Asteren, haar vroegere houding vergetende.

„Hij vroeg mij met hem te trouwen."

„O!" Toen met een bewonderenswaardige zelfbeheersching:

„Het doet mij veel pleizier, kindlief."

Toen mevrouw Van Asteren uit het priëel kwam was er geen spoor van Nellie, noch van De Glane en de wherry te zien.

De rivier, rustig en stil in de schemering, was geheel verlaten.

Met een licht schouderophalen keerde zij terug en liep met fermen stap naar het huis.

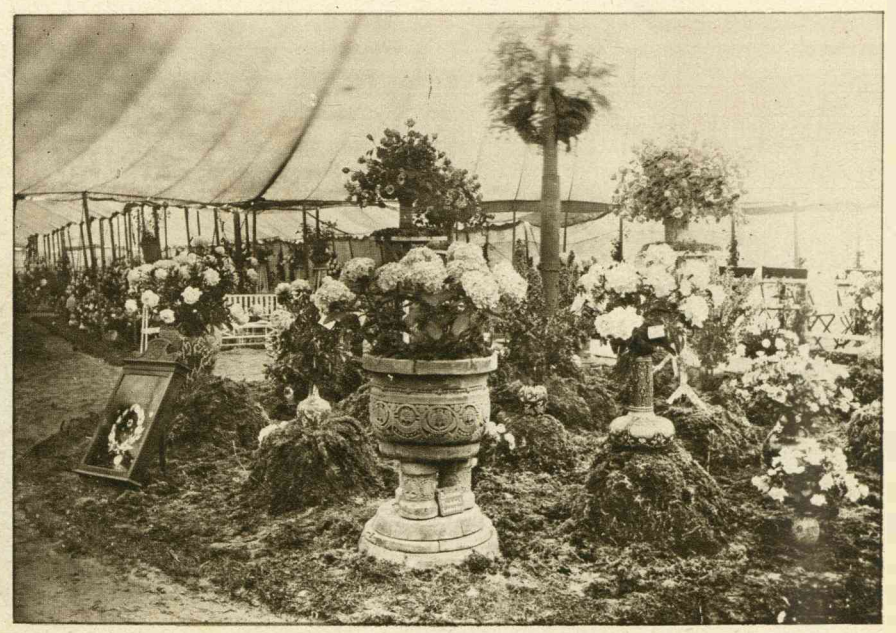
EMMY VAN ARTEVELDT.

De Rozententoonstelling te Aalsmeer.

Aan het Oosteinde te Aalsmeer is op 10, 11, 12 en 13 Juni een tentoonstelling van rozen gehouden, die met een bezoek van H.M. de Koningin en Z.K.H. Prins Hendrik is vereerd. De expositie mocht zich in een zeer groote belangstelling verheugen; meer dan vijfduizend personen brachten ze een bezoek. — De afbeelding hierboven geeft een overzicht van het terrein tijdens de komst van H.M. de Koningin en Z.K.H. Prins Hendrik. Geheel vooraan op de foto H.M; achter Haar Z.K.H. en achter dezen (half achter den vlaggestok) de burgemeester van Aalsmeer. (*foto „Holland"*.)

De Rozententoonstelling te Aalsmeer.

Links: Groep van officieele personen die bij de opening tegenwoordig waren. V.l.n.r.: Jhr. Van Doorn, voorz. van den Nederlandschen Tuinbouwraad; Jhr. Roëll, comm. v. d. Koningin in de Provincie N.-Holland; C. Veer, wethouder van Aalsmeer; de heer en mevrouw Jhr. Boreel van Hoogelanden, voorz. v.d. Nederl. Mij. v. Tuinbouw- en Plantkunde; de heer J. Kastelein, burg. van Aalsmeer; de heer M. Jongkind Gz., lid van het Tent.-Comité. *Rechts:* Een mooi hoekje der tentoonstelling. (*foto's D. v. Kreveld.*)